

Република България
Президент

Одговорен
съдебен съд
судия
12-18.с.
к.р. № 16/18г.
3-я разпоредба
Закон

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

ИСКАНЕ

ОТ

РУМЕН РАДЕВ

ПРЕЗИДЕНТ НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

за установяване на противоконституционност на разпоредби от Закона за
държавния бюджет на Република България за 2019 г. (Обн. ДВ, бр. 103 от 2018 г.)

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

На основание чл. 150, ал. 1 и чл. 149, ал. 1, т. 2 от Конституцията на Република България се обръщам към Вас, с искане да обявите за противоконституционни чл. 96 от Закона за държавния бюджет на Република България за 2019 г., обнародван ДВ, бр. 103 от 2018 г., както и § 14, т. 1, 2 и 3, б. „а“ и § 15 от неговите преходни и заключителни разпоредби.

Съгласно § 21 от Закона за държавния бюджет на Република България за 2019 г. (ЗДБ 2019) оспорените разпоредби ще влязат в сила от 1 януари 2019 г. Съобразно чл. 17, ал. 2 от Закона за Конституционен съд искане до съда може да бъде надлежно отправено след обнародването на закона в „Държавен вестник“, какъвто е случаят. Предвид Решение № 6 от 2008 г. на Конституционния съд настоящото искане включва и разпоредби, с които се променя Законът за държавния служител.

1. Относно Държавния фонд за гарантиране устойчивост на държавната пенсионна система (Фонда)

Съгласно чл. 96 от ЗДБ 2019 разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 3 от Закона за Държавния фонд за гарантиране устойчивост на държавната пенсионна система (ЗДФГУДПС) не се прилага за приходите от първоначално концесионно възнаграждение по договора за възлагане на концесия за строителство на обект „Гражданско летище за

обществено ползване София" – публична държавна собственост. С чл. 11, ал. 1 от ЗДФГУДПС се регламентират източниците за набиране на средства във Фонда, като т. 3 предвижда това да са приходите от концесии, отчетени по държавния бюджет.

1.1. Несъответствие с чл. 51, ал. 1 от Конституцията

В своята практика Конституционният съд многократно се е произнасял относно правото на обществено осигуряване (Решение № 12 от 1997 г., Решение № 21 от 1998 г., Решение № 5 от 2000 г., Решение № 7 от 2011 г., Решение № 10 от 2012 г., Решение № 8 от 2017 г., Решение № 9 от 2017 г.). Неизменно е разбирането на съда, че „Разпоредбата на чл. 51, ал. 1 от Конституцията прогласява правото на обществено осигуряване и социално подпомагане. Правото на пенсионно осигуряване, като вид социално осигуряване, се обхваща и защитава от тази разпоредба. То принадлежи към основните права на гражданите и е неотменимо“. За това право са относими спецификите на основните права на гражданите в социалната сфера, които „могат да бъдат реализирани само ако държавата предприеме необходимите и очаквани мерки и създаде условия и гаранции“ (Решение № 2 от 2006 г., Решение № 10 от 2012 г.). Тези задължения на държавата произтичат и от преамбюла на Конституцията, където е прогласена решимостта да се създаде демократична, правова и социална държава. Значението на социалната държава в контекста на социалните права на гражданите последователно е подчертавано в решенията на Конституционния съд. В мотивите на Решение № 10 от 2012 г. се посочва, че „Принципът за социалната държава представлява мандат за активна социална политика на държавата с цел гарантиране социална закрила на хората.“ В Конституцията "социалната държава" е основно начало и рамката, в която се вместива социалната закрила. Основен компонент на тази закрила е организирането и поддържането на система на обществено осигуряване като система на взаимопомощ, чрез която се защитава общият интерес - в нейните рамки гражданите се осигуряват, получават осигурителни обезщетения при изпълнението на определени законови условия и изисквания.“

От неразривната връзка между правото на обществено осигуряване и задълженията на държавата произтича необходимостта от нормативна уредба, която да осигури реалната възможност на гражданите да се ползват от предоставеното им с чл. 51, ал. 1 от Конституцията социално право. В противен случай, както се посочва в Решение № 5 на Конституционния съд от 2000 г., тази конституционна разпоредба би останала една неприложима декларация. В този смисъл законодателят трябва да създаде уредба, която да отчита съществуващите реалности, поставящи в риск пенсионната система. Такива са неблагоприятното съотношение на броя на работещите и броя на пенсионерите, застаряването на населението, ниските доходи, в резултат на които приходите от осигурителни вноски са недостатъчни. Създаването със ЗДФГУДПС на Държавния фонд за гарантиране устойчивост на държавната пенсионна система е израз именно на грижата на социалната държава да осигури натрупване на ресурс за редовното изплащане на пенсиите. Затова несъмнено Фондът е част от пенсионната политика, тъй като акумулира средства, с които да се гарантира в дългосрочен план изплащането на пенсии и да се подпомага намаляването на дефицита в държавното

обществено осигуряване. В тази връзка е и правилото на § 3 от преходните и заключителните разпоредби на ЗДФГУДПС, че трансферирането на средства от Фонда за бюджета на държавното обществено осигуряване може да се извършва не по-рано от 10 години от влизането в сила на този закон, т.е. от 18.11.2018 г.

Като постановява, че приходите от първоначално концесионно възнаграждение по концесионния договор за Летище София няма да постъпят във Фонда, чл. 96 от ЗДБ 2019 създава изключение, което не отчита съществуващите реалности и рискове пред стабилността на пенсионната система. Една държава, която наистина е социална, трябва да предвиди законови мерки, които да стабилизират тази система. Точно обратното е направено с приетия чл. 96 от ЗДБ 2019. Ограничаването на приходоизточниците на Фонда поставя под съмнение дългосрочното изпълнение на неговото предназначение да подкрепя бюджета на държавното обществено осигуряване в случай на непредвидени или кризисни ситуации в държавата. Така законодателят се отклонява недопустимо от принципите на социалната държава и застрашава упражняването на конституционно гарантираното право на гражданите на социално осигуряване.

1.2. Несъответствие с чл. 4, ал. 1 от Конституцията

Разпоредбата на чл. 96 от ЗДБ 2019 е приета, без да са изтъкнати никакви мотиви. Резултатите от *Дългосрочната прогноза на фондовете на държавното обществено осигуряване за периода 2016-2060 г.*, изготвена от Националния осигурителен институт, показват, че системата на държавното обществено осигуряване ще остане на дефицит през целия разглеждан период. Поради това стабилизиращата роля на Фонда става все по-значима. В *Средносрочната стратегия за инвестиране на средствата на Държавния фонд за гарантиране устойчивост на държавната пенсионна система за периода 2018-2020 г.*, приета с Решение № 658 на Министерския съвет от 31.10.2017 г., се съдържат данни за приходите и наличностите на Фонда за периода от 2007 г. до 30.06.2017 г. От тях е видно, че единственият нарастващ приходоизточник са постъпленията от концесии. Затова и неотменимостта на тези отчисления е ключова предпоставка за запазването на устойчивостта на пенсионната система.

Съгласно чл. 11, ал. 1 от ЗДФГУДПС натрупването на средства във Фонда става основно чрез отчисления от централния бюджет. Това са паричните постъпления от приватизация (чл. 11, ал. 1, т. 1), 25 на сто от отчетения излишък на държавния бюджет за съответната година (чл. 11, ал. 1, т. 2), приходите от концесии (чл. 11, ал. 1, т. 3), както и приходи от други източници, определени със закон или с акт на Министерския съвет (чл. 11, ал. 1, т. 4). Неслучайно, съобразно целта, за която е създаден Фондът, ЗДФГУДПС изброява нелимитативно само източниците за акумулиране на средства и не съдържа правна норма за изключване на постъпления от някоя от категориите по чл. 11, ал. 1. По този начин се създава предвидимост в уредбата, която е особено важна при дългосрочното обществено осигуряване, каквото е пенсионното. Разпоредбата на чл. 96 от ЗДБ 2019 въвежда изключение само за един конкретен случай, без да отчита съществените характеристики на обществените отношения, регулирани със ЗДФГУДПС.

Още повече, това става без в този закон да е предвидена правна норма, посочваща условията, при които са възможни изключения от приходоизточниците на Фонда. Така законодателят се отдалечава от целите на една уредба, без да е изтъкната друга легитимна цел, която да оправдава това отклонение. Това не съответства на принципа на правовата държава, който „изисква трайно и последователно като концепция законодателно регулиране на обществените отношения“ (Решение № 3 от 2008 г., Решение № 10 от 2016 г.). В съответствие с този принцип актовете на всяка една власт, включително законодателната, трябва да бъдат предсказуеми особено когато от тях зависи реализирането на конституционно признати права на гражданите. Само чрез предсказуема законова уредба може да се гарантира, че приходоизточниците на Фонда няма да бъдат неконтролируемо ограничавани.

Въз основа на гореизложеното считам, че чл. 96 от ЗДБ 2019 не съответства на същността на правото на обществено осигуряване по чл. 51, ал. 1 от Конституцията, чиято сърцевина е социалната сигурност, както и на принципа на правовата държава по чл. 4, ал. 1, чийто присъщ елемент е предвидимостта на нормативното регулиране. Нарушен е и принципът на социалната държава, който изисква законите да гарантират социалната сигурност.

2. Относно промените в Закона за държавния служител

С преходните и заключителните разпоредби на ЗДБ 2019 г. се правят промени в Закона за държавния служител (ЗДСл), които засягат статута на държавния служител. С § 14, т. 1 към несъвместимостите при назначаване на държавни служители по чл. 7, ал. 2 от ЗДСл се добавя ново обстоятелство – упражнено право на пенсия по чл. 68, 68а, 69 или чл. 69б от Кодекса за социално осигуряване. Предвидено е това ново обстоятелство да не се счита за несъвместимост, когато държавният служител работи по служебно правоотношение по заместване (чл. 15, ал. 1 и чл. 81в, ал. 6 от ЗДСл), както и при споделено изпълнение на длъжност (чл. 84а от ЗДСл). С §14, т. 3, б. „а“ като несъвместимост упражненото право на пенсия е включено сред прекратителните основания по чл. 103, ал. 1, т. 4 от ЗДСл. По силата на § 15 държавните служители, назначени към датата на влизането в сила на закона, са длъжни да уведомяват органа по назначаването, че са упражнили правото си на пенсия. Техните служебни правоотношения се прекратяват от органа по назначаването с едномесечно предизвестие.

2.1. Несъответствие с чл. 116, ал. 1 от Конституцията

Поради особената важност на статута на държавния служител за демократичната и правовата държава, неговите основни характеристики са конституционно закрепени в чл. 116 от основния закон. Тази разпоредба предвижда държавните служители да са изпълнители на волята и интересите на нацията, като са длъжни да се ръководят единствено от закона и да бъдат политически неутрални. Правният институт, чрез който се изпълнява конституционната повеля държавните служители да работят в обществен интерес и законосъобразно, е несъвместимостта.

Несъвместимостта представлява съвкупност от конституционно или законово регламентирани забрани за съвместяване на определена публична длъжност с друга такава, както и с длъжности или дейности, свързани с частен интерес на заемащия публична длъжност. Несъвместимостта подчертава това, което отличава заемащите публични длъжности от другите лица, полагащи труд – тяхното специфично социално и правно качество да действат от името на държавата. В този смисъл пригодността да се изпълнява публична длъжност включва както наличието на изисквания, гарантиращи общата дееспособност и професионалната компетентност на лицето, така и отсъствието на несъвместимости. Посочените в Конституцията и в законите като несъвместими длъжности и дейности представляват безспорна индикация или за нарушаване на независимостта между отделните органи на държавната власт (принцип на разделение на властите), или за наличие на частен интерес, който противоречи на изискването публичната длъжност да се изпълнява само в обществен интерес. В този смисъл е и Решение № 7 от 2013 г., в което Конституционният съд подчертава, че „Правната уредба на несъвместимостта има за цел да не допусне и да попречи на изпълнението на държавна служба или на друга дейност по начин, който би влязъл в противоречие или би поставил под съмнение изискванията за независимост и добросъвестност при осъществяване на пълномощия, на права и задължения.“

В контекста на чл. 116, ал. 1 от Конституцията посоченото предназначение на несъвместимостта в пълна мяра се отнася и за държавните служители. Регламентацията относно несъвместимостите на държавните служители се съдържа в чл. 7, ал. 2 от ЗДСл. Тя предвижда две групи забрани. В първата група се включват забраните, свързани със заемане на друга публична длъжност – на народен представител (чл. 7, ал. 2, т. 3 от ЗДСл) и на общински съветник (чл. 7, ал. 2, т. 4 от ЗДСл), с които се гарантира спазването на принципа на разделения на властите. Втората група забрани са свързани с частните интереси на лицата, заемащи длъжности за държавни служители, с които се елиминира наличието на частен интерес при изпълнение на държавната служба – съпружески или отношения на фактическо съжителство, както и роднински отношения между заемащия публична длъжност и висшестоящи или подчинени нему служители (чл. 7, ал. 2, т. 1 от ЗДСл), други дейности – търговска дейност и длъжности, свързани с нея, както и упражняване на свободна професия или работа по трудово или служебно правоотношение (чл. 7, ал. 2, т. 2, 6 и 7 от ЗДСл) и заемането на ръководна или контролна длъжност в политическа партия (чл. 7, ал. 2, т. 5 от ЗДСл).

Въведената с § 14, т. 1 от ЗДБ 2019 нова несъвместимост – упражнено право на пенсия (чл. 7, ал. 2, т. 8 от ЗДСл), не представлява нито обстоятелство, което нарушава разделения на властите, нито може да повлияе върху обективното, безпристрастно и законосъобразно изпълнение на държавната служба в обществен интерес. По този начин законодателят не се е съобразил с целта на несъвместимостите на държавните служители да гарантират заложените в чл. 116, ал. 1 от Конституцията изисквания към държавната служба. Несъвместимостите са тежки ограничения на лични права. Затова те трябва да се установяват със закон само по съображения, свързани със защитата на друг конституционноправно значим обществен интерес. При държавните служители

това е постигането на конституционното изискване на чл. 116, ал. 1 за изпълнението на службата в обществен интерес. Съображенията в мотивите към внесенния проект за ЗДБ2019, че така ще се даде „възможност да се предложат свободни места на млади висококвалифицирани кадри, които да стартират кариерата си в държавната служба и да намерят реализация в България“, както и за „по-добра мотивация на държавни служители със стаж в администрацията“, не се характеризират с директна конституционноправна релевантност и не могат да оправдаят приетата нова несъвместимост. Затова въведената с § 14, т. 1 от ЗДБ 2019 нова несъвместимост за държавните служители представлява ограничение, което надхвърля конституционно определената рамка на чл. 116, ал. 1 и не е съобразено със смисъла и предназначението на тази разпоредба.

2.2. Несъответствие с чл. 6, ал. 2 от Конституцията

В мотивите на Решение № 14 от 1992 г. за тълкуване на чл. 6 от основния закон Конституционният съд подчертава, че „равенството на гражданите пред закона е формулирано като конституционен принцип, който стои в основата на гражданското общество и държавата. Този принцип е общ за цялата правна система на Република България. Той е основа за тълкуване и прилагане на Конституцията и за нормотворческата дейност“. Равенството е прокламирано като общочовешка ценност и на общо основание се отнася и за несъвместимостите за заемане на длъжности за държавни служители. За да гарантира прогласения принцип за равенство на всички граждани пред закона, чл. 6, ал. 2 посочва определени социални признаци, които не могат да бъдат основание за неравно третиране. Според същото решение признакът обществено положение е сред тези социални признаци, които „фактически се придобиват или изменят в процеса на социалната реализация на гражданите в обществото в резултат на упражняването на определени права“. Това са разбирания, поддържани неизменно в постановяваните от съда решения (напр. Решение № 1 от 1993 г., Решение № 9 от 1994 г., Решение № 12 от 2001 г., Решение № 11 от 2010 г.).

Разпоредбата на § 14, т. 1 от ЗДБ 2019 нарушава конституционния принцип на равенството пред закона. На първо място, тя третира нееднакво лицата в зависимост от правното основание за тяхното пенсиониране. Несъвместимо със заемането на длъжност за държавен служител не е всяко упражнено право на пенсия, а само когато то е по чл. 68, 68а, 69 или чл. 69б от Кодекса за социално осигуряване. Така лица, упражнили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в пълен или в намален размер, лица, пенсионирали се по Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България, по Закона за Министерството на вътрешните работи и по други закони, посочени в чл. 69 от Кодекса за социално осигуряване, както и лица, пенсионирали се при условията на първа и втора категория труд, няма да могат да са държавни служители. Но за упражнените правото си на пенсия учители (чл. 69в от КСО), съдии, прокурори, следователи (чл. 69г от КСО) и балерини, балетисти и танцьори (чл. 69а) такава забрана няма. Неясно е каква е причината лицата да се третират различно. Освен това се стига до парадокса в Министерството на вътрешните работи или в Министерството на правосъдието да не могат да бъдат държавни служители лица,

пенсионирани по Закона за Министерството на вътрешните работи и Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража, въпреки че заеманите до пенсионирането им длъжности несъмнено са свързани със знания и опит относно спецификите на дейността на тези две министерства. На второ място, § 14, т. 1 от ЗДБ 2019 не въвежда упражненото право на пенсия като обща несъвместимост за заемане на длъжност за държавен служител. От обхвата на ограничението са изключени държавните служители, които работят по заместване. Визирани са две хипотези – заместване на държавен служител, който отсъства от работа повече от 3 месеца (чл. 15, ал. 1 ЗДСл) и заместване на държавен служител, който изпълнява длъжност в институция на Европейския съюз (чл. 81в, ал. 6 ЗДСл). Видно е, че и в двата случая заместникът изпълнява длъжност за държавен служител и по силата на чл. 15, ал. 4 ЗДСл има същите права и задължения както при редовно служебно правоотношение. Заместникът също трябва да изпълнява длъжността в обществен интерес и като се ръководи единствено от закона. Затова няма причина юридически факт (упражнено право на пенсия), който прави негодно едно лице да изпълнява длъжност за държавен служител при редовно служебно правоотношение, да не се отнася и за държавните служители, които работят по заместване. В мотивите към проекта на ЗДБ 2019 г. неприлагането на въведената несъвместимост по отношение на работещите по заместване е аргументирана с „временния характер на работата и невъзможността за срочния период да се намери бързо подходящ служител по заместване“. Тези аргументи са несъстоятелни, защото за несъвместимостта, която прави едно лице негодно да изпълнява дадена длъжност, е ирелевантно колко време лицето заема тази длъжност. Освен това е несериозно да се твърди, че е невъзможно да се намери бързо подходящ служител, след като периодът на заместване по чл. 15, ал. 1 ЗДСл обикновено е 2 години, а по чл. 81а, ал. 6 е 4 години.

Въвеждането на новата несъвместимост – упражнено право на пенсия, води и до предвиждането на ново прекратително основание въз основа на конституционно недопустима несъвместимост (§ 14, т. 3, б. „а“ от ЗДБ 2019). То ще е приложимо само за държавните служители по безсрочно служебно правоотношение, а не и за тези, които работят по заместване. Така отново в нарушение на принципа на равенството законът без основание третира различно лица, които имат еднакво обществено положение – заемат длъжности за държавни служители. Въз основа на гореизложеното считам, че въведената нова несъвместимост по § 14, т. 1 и новото прекратително основание по § 14, т. 3, б. „а“ от ЗДБ 2019, както и свързаното с тях правило на § 14, т. 2, нарушават принципа на равенство по чл. 6, ал. 2 от Конституцията, като допускат неравно третиране въз основа на обществено положение.

2.3. Несъответствие с чл. 4, ал. 1 от Конституцията

Както доктрината, така и конституционната практика, приемат за безспорно, че класически компонент на правовата държава е принципът на законност. Изискването за прецизност, недвусмисленост и яснота на законите, а оттук - и за предвидимост, за съответствието им с принципите и ценностите на Конституцията, са сред най-съществените негови измерения (Решение № 1 от 2005 г. и Решение № 4 от 2010 г.). В

своите решения Конституционният съд неведнъж е подчертавал, че „несъвършенството на закона и противоречието между неговите норми нарушават принципа на чл. 4, ал. 1 от Конституцията. Този конституционен принцип би могъл да се спази само ако съдържащите се в нормативните актове разпоредби са ясни, точни и непротиворечиви. Иначе те не биха били годни да регулират основните обществени отношения (Решение № 9 от 1994 г. и Решение № 5 от 2002 г.).

С § 14, т. 3, б. „а“ от ЗДБ 2019 въведената несъвместимост поради упражнено право на пенсия е включена сред прекратителните основания по чл. 103, ал. 1, т. 4 ЗДСл. Същевременно в чл. 106, ал. 1, т. 6 ЗДСл съществува друго основание за прекратяване на правоотношенията на държавни служители, упражнили правото си на пенсия. Съгласно тази разпоредба органът по назначаването може да прекрати служебното правоотношение с едномесечно предизвестие, когато това правоотношение е възникнало след като назначеният държавен служител е придобил и упражнил правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Така един и същи юридически факт – упражнено право на пенсия, се явява предпоставка за две различни основания за прекратяване на служебното правоотношение, което е правно и логически недопустимо. Освен това съществуващото сега основание за прекратяване по чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл по-адекватно регулира обществените отношения, свързани с работещите като държавни служители пенсионери. Чрез него се дава възможност да се отчетат нуждите на съответната администрация от професионалната компетентност на всеки отделен държавен служител, упражнил правото си на пенсия. Когато има подходящи за заеманата позиция кандидати, правоотношението без проблем може да се прекрати. Новото прекратително основание в ЗДСл, съчетано с разпоредбата на § 15 от ЗДБ 2019, предписва задължително прекратяване на правоотношенията на всички, упражнили право на пенсия, без да се отчитат потребностите в различните администрации. Така се препяства изпълнението на публични функции, за които след уволненията на работещите пенсионери може да не се намерят кандидати.

Основната цел на правната уредба, свързана с установяването на несъвместимости, е да се предотвратят, още преди започване изпълнението на длъжността, възможни влияния, които биха накърнили обществения интерес. Затова наличието на несъвместимости се преценява при държавните служители към момента на възникването на служебното правоотношение. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 7, ал. 2 от ЗДСл, съгласно която лице, което има несъвместимост, не може да бъде назначено за държавен служител. По тази причина и законодателни промени, въвеждащи нови несъвместимости, не могат да имат обратно действие, а следва да се прилагат за държавните служители, които ще се назначават след влизането на съответния закон в сила.

Съгласно § 15 от ЗДБ 2019 правоотношенията със служители, упражнили право на пенсия, се прекратяват от органа по назначаването с едномесечно предизвестие. Тази разпоредба засяга служебни правоотношения, възникнали напълно правомерно преди въвеждането като несъвместимост на упражненото право на пенсия. По този начин се засягат вече придобити права, което е недопустимо, ако не е мотивирано в

полза на висш обществен интерес (Решение № 7 от 2001 г.). Принципната забрана за обратно действие на законите следва от понятието за правовата държава, уредено в преамбюла и в чл. 4, ал. 1 от Конституцията. Действително този принцип е прогласен в чл. 5, ал. 3 от Конституцията само за наказателните закони, но, както посочва Конституционният съд, „това не означава, че принципът е изключен за другите закони, независимо че не фигурира изрично в конституционна норма (Решение № 14 от 2010 г.). В своята практика Конституционният съд последователно е провеждал разбирането, че свързани с правовата държава са и принципите за правната сигурност, предвидимост и стабилност, принципът за забрана на обратното действие на правните норми, както и принципът за закрила на законно придобити права (Решение № 7 от 2009 г., Решение № 12 от 2010 г., Решение № 4 от 2014 г., Решение № 10 от 2016 г.).

Поради всичко това считам, че като въвеждат ново прекратително основание и като прилага въведената нова несъвместимост към служебни правоотношения, възникнали преди влизането на ЗДБ 2019 в сила, § 14, т. 3, б. „а“ и § 15 от ЗДБ 2019 не съответстват на прогласения в чл. 4, ал. 1 от Конституцията принцип на правовата държава.

УВАЖАЕМИ КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

По изложените съображения се обръщам към Вас със следните искания:

1. Да обявите разпоредбата на чл. 96 от Закона за държавния бюджет на Република България за 2019 г. за противоконституционна поради несъответствие с чл. 51, ал. 1 и чл. 4, ал. 1 от Конституцията на Република България;

2. Да обявите разпоредбите на § 14, т. 1, 2, 3, б. „а“ и § 15 от преходните и заключителни разпоредби на Закона за държавния бюджет на Република България за 2019 г. за противоконституционни поради несъответствие с чл. 116, ал. 1, чл. 6, ал. 2 и чл. 4, ал. 1 от Конституцията на Република България.

Предлагам да конституирате като заинтересувани институции Народното събрание, омбудсмана, Министерския съвет, министъра на финансите, министъра на труда и социалната политика, национално представените синдикални организации, както и организациите на служителите в администрацията.

РУМЕН РАДЕВ

ПРЕЗИДЕНТ НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ